

Література

1. Указ Президії Верховної Ради УРСР «Про ратифікацію Конвенції про реєстрацію об'єктів, що запускаються в космічний простір» // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1979. – № 10. – Ст. 53.
2. Договір про принципи діяльності держав з дослідження та використання космічного простору, включаючи Місяць та інші небесні тіла 1967 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.zakon.rada.gov.ua>
3. Про космічну діяльність: Закон України від 15 листопада 1996 року // Відомості Верховної Ради України. – 1997. – № 1. – Ст. 2.

УДК 504.06:629.73(043.2)

Повсткін Д. О., студент,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ,
Науковий керівник: Боярська З. І., к.і.н., доцент

ПРОБЛЕМА ЕКОЛОГІЧНОГО ОПОДАТКУВАННЯ В СВІТЛІ ПРАВОВИХ ІНІЦІАТИВ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Новий етап у розвитку економіки природокористування безпосередньо пов'язаний з перебудовою управління економікою.

Одним з ефективних інструментів державного управління у цій сфері є екологічна податкова політика, яка дозволяє здійснювати наповнення державного бюджету, реструктуризацію економіки щодо підвищення значення ресурсозберігаючих галузей та стимулювання інноваційного технологічного розвитку підприємств.

Уперше необхідність застосування екологічного податку на офіційному рівні була підтверджена в першій Програмі дій Європейського Союзу з охорони навколишнього середовища (1973 р.); вона пов'язувалася з реалізацією принципу «забруднювач платить». У фінансовій літературі ще колишнього Радянського Союзу ці питання уперше розглядалися українськими економістами-фінансистами В. Андрущенкою і В. Федосовим та російським ученим А. Букіним у 70-ті роки ХХ ст. [1, с. 459 – 466].

В Україні плату за забруднення навколишнього природного середовища було запроваджено у 1991 році Законом України «Про охорону навколишнього природного середовища», механізм визначення плати і стягнення платежів за забруднення довкілля відповідно регулювався Порядком встановлення нормативів збору і стягнення платежів за забруднення навколишнього природного середовища, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 1 березня 1999 року.

Починаючи з 1 січня 2011 року, з набранням чинності Податкового кодексу України на зміну збору за забруднення навколишнього природного середовища з'являється екологічний податок (розділ VIII «Екологічний податок» Податкового кодексу України) [2].

Зарубіжний досвід екологічного оподаткування свідчить про ефективність цього інструменту. У розвинених країнах надходження від екологічних податків за останні 15 років мають стійку тенденцію до зростання як за рахунок підвищення ставок податків, так і за рахунок розширення бази оподаткування. Так, у 2004 році в середньому 2,6 % від ВВП чи 6,6 % від загальних податкових надходжень 25 країн ЄС припадали саме на екологічні податки [3, с. 2-16].

У національній податковій системі України податкові інструменти екологічного регулювання тільки проходять стадію становлення і тому потребують особливого вдосконалення.

Сучасний стан чинного Податкового кодексу, що стосується екологічного податку, вимагає заходів системного характеру, а не лише внесення змін та доповнень. Чимало еколого-фінансових інструментів природокористування та природоохоронної діяльності існують лише на рівні теоретичних напрацювань, а не на рівні законодавчих положень і в практику господарювання вони так і не впроваджені.

Таким чином, для подальшого вдосконалення чинної системи екологічного оподаткування України необхідно:

— підвищити збір за скидання одиниці маси забруднюючої речовини до європейського рівня, з урахуванням токсичності;

— підвищити ставки оподаткування понадлімітних обсягів, стягувати сплату за перевищення лімітів з прибутку підприємств;

— ввести оподаткування шкідливого впливу фізичних та біологічних факторів на навколишнє природне середовище та людину (шум, вібрація, електромагнітне випромінювання тощо);

— розробити систему податкових пільг для підприємств, що використовують ресурсозберігаючі технології та встановлюють обладнання з високим рівнем безпеки;

— забезпечити сприятливу кредитну та інвестиційну політику для залучення коштів міжнародних підприємств та приватного капіталу в природоохоронну діяльність, впровадження чистого виробництва, ресурсозберігаючих та енергозберігаючих технологій.

З огляду на вищевказане, у Податковому кодексі необхідно приділити значну увагу недолікам та зробити все задля покращення регулятивної

політики з цього питання. Оскільки високий рівень захисту навколишнього середовища – одне з пріоритетних завдань в адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу. А екологічна податкова політика держави повинна стимулювати платника податків до відповідального ставлення до навколишнього середовища.

Література

1. Бюджетна система: підручник / за наук. ред. В. М. Федосова, С. І. Юрія. – К.: Центр учбової літератури; Тернопіль: Економ. думка, 2012. – 871 с.
2. Податковий кодекс України від 02 грудня 2010 року № 2755-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>
3. European Council. Green Paper on market-based instruments for environment and related policy purposes. – Brussels, 2007. – SEC (2007) 388. – P. 2-16.

УДК 349.414.028:332.334.2(043.2)

Просіна О. Д., Демиденко А. С., студентки,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Корнєєв Ю. В., к.ю.н., доцент

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВА ВЛАСНОСТІ НА ЗЕМЛЮ ФЕРМЕРСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

Важливою в ринковій економіці організаційно-правовою формою реалізації громадянами України їх земельних прав є фермерські господарства. Фермерське господарство – це форма підприємницької діяльності громадян із створенням юридичної особи, які виявили бажання виробляти товарну сільськогосподарську продукцію, займатися її переробкою та реалізацією з метою отримання прибутку на земельних ділянках, наданих їм для ведення фермерського господарства.

Фермерським господарствам з боку держави приділяється значна увага у виробництві сільськогосподарської продукції, які поряд з іншими сільськогосподарськими підприємствами різних форм власності і господарювання сприятимуть відродженню українського села. Фермерське господарство в системі ринкової економіки народногосподарського комплексу є рівноправною формою ведення господарства поряд із державними, колективними, орендними та іншими підприємствами та організаціями, господарськими товариствами. Виробничо-економічні відносини фермерського господарства із державними, колективними, орендними та іншими підприємствами й